

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 3798

гр. София, 29.01.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав, в
закрито заседание на 29.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

като разглежда дело номер **1109** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от АПК.

Образувано е по жалба на Н. Г. С., с която се оспорва Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GRAM-2154912/03.01.2026 г. на Командир на отделение при сектор ПП-ОДМВР - П., с която на жалбоподателя е наложено временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса с отговорността, но за не повече от три месеца, на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, п. б. „бб“ ЗДвП, поради твърдяно нарушение на чл. 175, ал. 1 ЗДвП.

Конкретното произнасяне е във връзка с направено искане за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на акта.

Изложени са следните аргументи: Заповедта е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Административният орган не е изяснил обективно и всестранно фактите, като е основал изводите си единствено на твърденията на другия участник в ПТП — заинтересовано лице, без да събере и анализира други относими доказателства. Жалбоподателят е спрял след настъпване на ПТП, а другият участник пръв е напуснал мястото. При липса на спор, претенции за имуществени вреди или данни за пострадали лица, жалбоподателят основателно е приел, че не са налице предпоставки за уведомяване на МВР. Тези обстоятелства не били обсъдени в заповедта. Липсвали мотиви защо са кредитирани едни обяснения за сметка на други, което прави акта немотивиран и пречатства съдебния контрол. Не било доказано нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП. Законът задължавал водача да спре и да установи последиците от ПТП — задължение, което жалбоподателят е изпълнил. В тази хипотеза не съществувало законово задължение за уведомяване на МВР, тъй като нямало пострадали лица (чл. 123, ал. 1, т. 2 ЗДвП е неприложим). Следователно липсвало и основание за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, п. б. „бб“ ЗДвП. Липсвали мотиви относно срока, в нарушение на принципа на съразмерност. Административният орган наложил максималния допустим срок на мярката (до 3 месеца), без да изложи каквито и да е мотиви относно продължителността ѝ. Не били отчетени релевантни обстоятелства като: липса на предходни нарушения; липса на пострадали лица; минимални имуществени вреди; липса на данни за опасно или системно

противоправно поведение.

Недопустимо било кумулирането на административна санкция и ПАМ. Срещу жалбоподателя били инициирани две самостоятелни производства за едно и също деяние — административнонаказателно (АУАН) и производство по прилагане на ПАМ. Това водило до кумулиране на мерки с наказателноправен характер в противоречие с принципите на пропорционалност, съгласно практиката на СЕС (дело C-97/21) и трайната практика на ВАС. Липсвал механизъм за координация между двете производства, което не гарантирало съответствие между тежестта на нарушението и общата тежест на наложените мерки.

Направено е искане за спиране на предварителното изпълнение на ЗППАМ, която щяла причини значителни и трудно поправими вреди на жалбоподателя, тъй като той упражнявал длъжност, за която притежаването на СУМПС било задължително условие. Временното отнемане на СУМПС го поставяло в обективна невъзможност да изпълнява трудовите си задължения и създавало риск от прекратяване на трудовото му правоотношение. При липса на мотиви за защита на надделяващ обществен интерес, били налице предпоставките по чл. 166, ал. 2 и 4 АПК за спиране на предварителното изпълнение.

Иска се отмяна на ЗППАМ № GRAM-2154912/03.01.2026 г. като незаконосъобразна и спиране на предварителното ѝ изпълнение до влизане в сила на съдебното решение.

Представена е административната преписка, като не е изложено становище по искането за спиране предварителното изпълнение на заповедта.

Съдът, след като се запозна искането и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното: Искането е направено от надлежна страна по реда на чл. 166, ал. 2 от АПК, поради което е процесуално допустимо.

Разгледано по същество, същото е основателно.

Жалбоподателят е обвинен в извършване на нарушение по чл. 25, ал. 2, пр.1 от ЗДвП – навлизане в съседна лента при извършване на маневра, при което не пропуска движещо се по нея ППС и реализира ПТП и по чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП – не спира и не установява последиците, със съставяне и връчване на АУАН GA 484214/03.01.2026г., въз основа на който е издадена оспорената заповед.

В акта и заповедта се сочи идентична фактическа обстановка, приета от органите: На 03.01.2026 г., в [община], ПП I-1, жалбоподателят, движейки се към [населено място] и в района на 286+800км., при управление на собствения му лек автомобил марка Ф., модел П., с регистрационен номер , при извършване на маневра, свързана с навлизане в съседна лента не пропуснал и ударил лек автомобил с ДК [рег.номер на МПС] - реализирал ПТП с материални щети, след което не останал на мястото и не уведомил службите.

Сочи се за нарушена нормата на чл. 123, ал. 1 от ЗДвП, която е със следното съдържание:

„Чл. 123. (1) Водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен:

без да създава опасност за движението по пътя, да спре, за да установи какви са последиците от произшествието;”

ПАМ е наложена на основание чл. 171, т. 1, б. 3) бб) от ЗДвП, която предвижда, че се прилага ЗППАМ временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач на МПС, който извън случаите по букви "а" - "ж", при управление на моторно превозно средство, е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от три месеца - за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8. За основание за

издаване на заповедта се сочи още разпоредбата на чл. 175, ал. 1 от ЗДвП, без да се уточни конкретната хипотеза. Тази норма е със следното съдържание:

"Чл. 175. (1) (Изм. - ДВ, бр. 43 от 2002 г., в сила от 26.04.2002 г., изм. - ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) Наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок три месеца и с глоба 200 лв. водач, който:

1. (изм. - ДВ, бр. 101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г.) управлява моторно превозно средство, на което табелите с регистрационния номер не са поставени на определените за това места;
2. (изм. - ДВ, бр. 43 от 2002 г., в сила от 26.04.2002 г.) е поставил или използва устройство за подаване на светлинен или звуков сигнал, предвиден за автомобил със специален режим на движение, без да има това право;
3. откаже да предаде документите си на органите за контрол или по какъвто и да е начин осуети извършването на проверка от органите за контрол;
4. откаже да изпълни нареждане на органите за контрол и регулиране на движението;
5. наруши задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие;
6. при пътнотранспортно произшествие, в което няма участие, откаже необходимото съдействие с моторното превозно средство;
7. (нова - ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) управлява моторно превозно средство в нарушение на условията, вписани в издаденото разрешение за временно движение".

Съгласно чл. 166, ал. 4 от АПК, допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон /какъвто е случая чл. 172, ал. 6 от ЗДвП), когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на чл. 166, ал. 2 от АПК. Според тази разпоредба, съдът може да спре предварителното изпълнение, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда, като изпълнението може да се спре само въз основа на нови обстоятелства. В тежест на оспорващия е да докаже наличието на опасност от настъпване на вредоносни за него последици в резултат на предварителното изпълнение на административния акт. Във всеки конкретен случай съдът, разглеждащ искането за спиране по чл. 166, ал. 2 АПК и преценява, дали незабавното изпълнение на акта може да причини такава вреда на адресата, която да бъде противопоставима на предпоставките по чл. 60, ал. 1 АПК.

Безспорно е, че изпълнението на невлязъл в сила индивидуален административен акт, допуснато независимо по силата на закона или по разпореждане на компетентния административен орган, винаги въздейства върху правната сфера на адресата, тъй като засяга неблагоприятно правната му сфера. Предпоставката, при която съдът може да спре допуснатото по закон предварително изпълнение е възможността предварителното изпълнение да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда, при наличие на нови обстоятелства – такива, които не са взети предвид при издаването на акта, каквито в случая са налице.

Нови обстоятелства, които не са взети предвид при постановяване на акта и за чието осъществяване възниква опасност при предварителното му изпълнение, са сочените от жалбоподателя обстоятелства, свързани със значителна вероятност за загуба на работа, предвид данните от приложената длъжностна характеристика, че за изпълнението ѝ се изисква свидетелство за управление на МПС, категория В. Това обстоятелство се установява от съдържанието на представения договор.

Настоящият съдебен състав намира, че в конкретния случай предварителното изпълнение на решението ще доведе до сигурна загуба на работата на жалбоподателя, тъй като не би отговарял на изискванията за длъжността. В същото време, съдът съобрази, че действително от описаните обстоятелства следва, че длъжностните лица, съставили акта, не са независими свидетели на

нарушението, а са го приели въз основа на данни на трето заинтересовано лице – другият участник в ПТП. В тези случаи рискът от необосновано обвинение е винаги по-голям от случаите, когато нарушението е установено чрез независими способи, като данни от незаинтересовани свидетели или техническо средство. Това, в съчетание с данните за сигурни неблагоприятни последици за работата, доходите и живота на жалбоподателя дават основание на съда да приеме, че съществува висок риск за необосновано неблагоприятно засягане на жалбоподателя, които са непропорционални на охранявания интерес.

Съдебният състав намира, че освен предупредителни и възпиращи последици ЗППАМ има и наказателен характер. В този смисъл е Решение на СЕС от 04.05.2023г. по дело С-97/21. Когато една мярка има и наказателни последици винаги следва да се държи сметка за обосноваността на обвинението, при произнасяне по нейната законосъобразност и приложението ѝ да се обвърже с наличието на достатъчно доказателства от които да може да се предположи обосновано, че са налице материалните предпоставки – т.е., че лицето е извършило нарушението.

В случая към момента може да се заключи, че са дадени сведения срещу жалбоподателя, но те произхождат от заинтересовано лице, т.е. съществува немалка вероятност да бъдат оборени. В тези случаи предварителното изпълнение на мярката води до голям риск за необосновано причиняване на вреди и принципът за пропорционалност изисква да се спре изпълнението на мярката до окончателно произнасяне по въпроса за нейната законосъобразност.

В тази връзка, съдът взе предвид мотивите на Тълкувателно решение № 5/08.09.2009 г., постановено по Тълкувателно дело № 1/2009 г. на ОСК на ВАС, а именно: „Законът, предвидил предварително изпълнение, цели да защити съответни важни държавни или обществени интереси, или да предотврати други последици в смисъла на обхвата и приложното поле на изброените в общата норма на чл. 60 от АПК критерии, но ако от това предварително изпълнение за всеки конкретен случай могат да настъпят сериозни вреди, в общия смисъл на чл. 120 от Конституцията на Република България, Съдът може да упражни контрол и да разгледа жалбата срещу предварителното изпълнение. Противното разбиране би противоречало на смисъла на възприетия общ принцип на правото на Европейската общност, уреден в чл. 6 от АПК – принцип на съразмерността, изразяващ се в това, че административният акт и неговото изпълнение да не засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава“.

С оглед изложеното, искането за спиране на допуснатото от закона предварително изпълнение на решението следва да бъде уважено.

Мотивиран от горното и на основание чл. 166, ал. 3, във връзка с ал. 2 и ал. 4 от АПК, Съдът

О П Р Е Д Е Л И:

СПИРА по жалба на Н. Г. С., ЕГН [ЕГН], предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GRAM-2154912/03.01.2026 г. на Командир на отделение при сектор ПП-ОДМВР - П., с която на жалбоподателя е наложено временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса с отговорността, но за не повече от три месеца, на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, п. б. „бб“ ЗДвП, поради твърдяно нарушение на чл. 175, ал. 1 ЗДвП. ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 7- дневен срок от съобщаването му.

Съдия:

